

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a sudcov JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobkýň 1/ **M.**, bývajúcej v T., 2/ **M.**, bývajúcej v T., oboch zastúpených JUDr. M., advokátom so sídlom v T., proti žalovanej **M.**, bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. P., advokátom v B., **o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 6 C 9/2001, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. júna 2007 sp. zn. 7 Co 61/2006, 7 Co 62/2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky

1. **z a m i e t a** dovolanie v časti, ktorá smeruje proti zmeňujúcemu výroku rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. júna 2007 sp.zn. 7 Co 61/2006, 7 Co 62/2006 vo veci samej,
2. **o d m i e t a** dovolanie vo zvyšnej časti.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyniam 1/, 2/ do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania 92,55 € do rúk JUDr. M., advokáta so sídlom v T..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 15. novembra 2004 č.k. 6 C 9/2001-198 zamietol žalobu, ktorou žalobkyne 1/, 2/ žiadali určiť, že vlastníčkou nehnuteľnosti

v katastrálnom území T., a to (novovytvorenej) parcely č. X. vo výmere X. m², vytvorenej z parcely č. X. – trvalé trávnaté porasty vo výmere X. m², zapísanej na liste vlastníctva č. X., geometrickým plánom znalca I. z 9. júna 2004 pod č. 6 C 9/2001 (z.č. 3/2003-zn) je žalobkyňa 2/ v podiele 1/2 -ice a v 1/2 - ici táto nehnuteľnosť patrí do dedičstva po neb. Š., narodenom X. a zomrelom X.. Žalobkyniam 1/, 2/ uložil povinnosť v lehote 3 dní zaplatiť na účet okresného súdu 1 562 Sk trov konania štátu; žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že Výmer o vlastníctve pôdy z 8. mája 1948 číslo X., ktorým bola do vlastníctva žalobkyne 2/ a jej neb. brata Š. (právneho predchodcu žalobkyne 1/) pridelená nehnuteľnosť v katastrálnom území T. z pozemnoknižnej vložky č. 2 parcelného č. X. – roľa vo výmere X. m², nie je platnou listinou, na základe ktorej prešlo vlastníctvo spornej nehnuteľnosti na právneho predchodcu žalobkyne 1/ a žalobkyňu 2/, keďže nespĺňa náležitosti takejto listiny z dôvodu, že neurčuje prídellovú cenu, pričom nešlo o bezodplatne pridelený majetok. Samotný tento výmer považoval len za pracovný návrh prídellového konania, čo vyvodil aj z konečného prídellového plánu z 8. októbra 1953 s rozvrhom prídellových cien, v ktorom už prídelci Š. (právny predchodca žalobkyne 1/) a žalobkyňa 2/ u parcely č. X. (ktorá je predmetom tohto konania) nie sú uvedení. Ďalej z obsahu zápisnice spísanej 21. apríla 1953 na MNV T., z ktorej vyplýva, že v roku 1950 bolo v obci vytvorené JRD a jednotliví prídelcovia sa vzdávali prídelu v prospech JRD, dospel k záveru, že právny predchodca žalobkyne 1/ a žalobkyňa 2/ sa vzdali prídelu vo výmere X. m² (čomu zodpovedajú uvedené parcely č. X. vo výmere X. m² a č. X. vo výmere X. m²) a z toho dôvodu sa v konečnom prídellovom pláne už ako prídelcovia uvedených parcel neuvádzajú. O trovách štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p. a o náhrade trov konania účastníkov podľa § 150 O.s.p.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobkýň 1/, 2/ rozsudkom z 28. júna 2007 sp. zn. 7 Co 61/2006, 7 Co 62/2006 napadnuté rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že určil, že nehnuteľnosť v katastrálnom území T. – parcela č. X. – trvalé trávnaté porasty vo výmere X. m², vytvorená z parcely č. X. zapísanej na liste vlastníctva č. X. geometrickým plánom I. z 9. júna 2004 pod č. 6 C 9/2001 (z.č. 3/2003-zn) overeného Správou katastra v Topoľčanoch dňa 22. apríla 2004 pod č. X. (ktorý sa stal súčasťou rozsudku), je vo vlastníctve žalobkyne 2/ M., rodenej H. v podiele 1/2 -ice a druhá 1/2 -ica tejto nehnuteľnosti patrí do dedičstva po neb. Š., narodenému X., zomrelom X.. Žalovanú zaviazal nahradiť žalobkyniam 10 272 Sk trov prvostupňového konania a 12 394,30 Sk trov odvolacieho konania. Súčasne zrušil uznesenie Okresného súdu Topoľčany z 24. októbra 2005 č.k. 6 C 9/2001-224, ktorým zastavil konanie

o odvolaní žalobkyní 1/, 2/ pre nezaplatenie súdneho poplatku za dovolanie (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov) z dôvodu, že po podaní odvolania bolo žalobkyni 2/ priznané oslobodenie od súdnych poplatkov a žalobkyňa 1/ po tom, čo jej nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, súdny poplatok za dovolanie zaplatila. Po zopakovaní dokazovania dospel na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že Výmer z 8. mája 1948 č. X. vydaný Poverenictvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave (ďalej aj „Výmer“) spĺňa náležitosti listiny preukazujúcej vlastnícke právo právneho predchodcu žalobkyne 1/ (Š.) a žalobkyne 2/, nakoľko je vydaný príslušným štátnym orgánom s konkrétnym vymedzením prídely a prídelycov, opatrený pečiatkou orgánu, ktorý ho vydal a podpisom poverenika. Pokiaľ ide o bod II. Výmeru, v ktorom je uvedené, že výška prídelyovej ceny bude určená v prídelyovej listine, ktorú vydá Poverenictvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy, poukázal na ustanovenie § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 Sb.n. SNR o vydávaní výmerov o vlastníctve pôdy, prídelyovej podľa nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb.n. SNR., ktoré umožňovalo prídelyť prídely ešte pred zaplatením prídelyovej ceny s tým, že prídelyová listina je v zmysle § 1 ods. 2 tohto nariadenia verejnou listinou zakladajúcou vlastníctvo prídelycov. Zo znenia Výmeru vyplýva, že výška prídelyovej ceny bude určená v neskôr vydanéj prídelyovej listine. I keď listina o určení prídelyovej ceny nebola v konaní doložená, bol toho názoru, že jej nezaplatenie v lehote stanovenej v § 19 nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa (resp. v dohodnutej lehote), nemá za následok neplatnosť Výmeru, keďže uvedené právne predpisy nezaplatenie prídelyovej ceny nespájali so stratou už nadobudnutého vlastníckeho práva. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvého stupňa, že zo strany právneho predchodcu žalobkyne 1/ ako i zo strany žalobkyne 2/ došlo k vzdaniu sa prídely spornej nehnuteľnosti. Mal za to, že v danom prípade vzdanie sa prídely nebolo právne relevantným spôsobom preukázané. V tomto smere poukázal na ustanovenie § 132 ods. 1 v tom čase platného Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb., podľa ktorého vzdanie sa vlastníckeho práva k nehnuteľnosti ako jednostranný právny úkon muselo mať písomnú formu, nehnuteľnosť musela byť v ňom presne identifikovaná a listina musela byť datovaná a podpísaná; v prípade, že listina nespĺňala takéto náležitosti, bola absolútne neplatná podľa § 40 ods. 1 uvedeného Občianskeho zákonníka. Podľa jeho názoru nemožno za listinu spĺňajúcu vyššie uvedené náležitosti považovať zápisnicu spísanú MNV T. z 21. apríla 1953. Na základe uvedeného ustálil, že právny predchodca žalobkyne 1/ a žalobkyňa 2/ nadobudli vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti na základe Výmeru ešte v roku 1948 a toto právo im

nebolo odňaté ani sa ho nevzdali právne účinným spôsobom, a štát sa nemohol stať vlastníkom tejto nehnuteľnosti a následne ju prevádzať na iné subjekty. Preto podľa § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobe o určenie vlastníctva vyhovel. O náhrade trov prvostupňového a dovolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala včas dovolanie žalovaná. Navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu v zmeňujúcom výroku vo veci samej a vo výroku o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania zrušiť a vec vrátiť v rozsahu zrušenia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietala nesprávne právne posúdenie otázky platnosti Výmeru odvolacím súdom, keď Výmer považoval za „perfektnú“ listinu preukazujúcu vlastnícke právo prídelcov. Bola toho názoru, že nedostatok určenia prídelovej ceny, ak nejde o bezplatne pridelený majetok, spôsobuje právnu „neperfektnosť“ Výmeru a takýto Výmer nemôže byť vkladuschopnou listinou, na základe ktorej možno nadobudnúť vlastnícke právo. Súčasne poukázala na rozpor vo Výmere, pokiaľ ide o označenie orgánu, ktorý ho vydal (Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave) a odtlačkom pečiatky (8. pracovná skupina Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Topoľčanoch) ako i na neidentifikovateľný podpis bez predtlačeneho označenia podpisujúcej osoby pri texte povereník. Z týchto dôvodov Výmer považovala za nulitný akt, ktorý nemôže mať žiadne právne účinky. Nesúhlasila ani so záverom odvolacieho súdu v otázke vzdania sa prídelu žalobkyňou 2/ a Š.. I keď súhlasila, že zápisnica z 21. apríla 1953 nie je právnym aktom vzdania sa, mala za to, že svedčí o tom, že k vzdaniu sa prídelu v skutočnosti došlo a vzdanie sa prídelu vyplýva aj z konečného prídelového plánu, v ktorom už prídelcovia nie sú uvedení. Ďalej vytýkala odvolaciemu súdu, že nevzal do úvahy jej námietky proti znaleckému posudku I., ktorého súčasťou bol geometrický plán, ktorý pridelenú parcelu lokalizoval úplne inak než ju žiadali žalobkyne určiť do vlastníctva v pôvodnej žalobe opierajúcej sa o geometrický plán I.. Pokiaľ ide o výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, ani v tejto časti nepovažovala rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne a podľa nej mal odvolací pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikovať ustanovenie § 143 O.s.p.

Žalobkyne vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že odvolací súd vo veci správne rozhodol, a preto navrhli dovolanie žalovanej zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je opodstatnené.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Z obsahu dovolania žalovanej vyplýva, že napadla dovolaním rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým zmenil rozsudok prvostupňového súdu vo veci samej a žalobe o určenie vlastníctva vyhovel.

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dôvody (prípustnosti a opodstatnenosti) dovolania dovolací súd neposudzuje len podľa toho, ako boli slovne vyjadrené (naformulované), ale predovšetkým podľa obsahu tohto opravného prostriedku (§ 41 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.). Pri takomto posudzovaní dovolania je zrejmé, že žalovaná v danej veci namietla procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že vyjadrila nesúhlas s postupom súdov pri zisťovaní skutkového stavu veci ako i vyhodnotením vykonaných dôkazov.

Pokiaľ mala dovolateľka na mysli túto vadu konania, treba uviesť, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. zakladá taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. Ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol už vo viacerých svojich rozhodnutiach, pokiaľ bolo rozhodnutie súdu vydané na základe neúplne zisteného skutkového stavu, neznamená to bez ďalšieho, že je daný dôvod prípustnosti v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. O procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, ktorá spočíva v odňatí možnosti konať pred súdom, ide len vtedy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť, či doplňovať) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo

súdnej praxe pod č. 53/2000. Zo spisu nevyplýva, že by žalovanej bolo v konaní odňaté niektoré z uvedených procesných práv.

K námietke žalovanej uvedenej v dovolaní, v ktorej poukazuje na nesprávnosť skutkových podkladov, z ktorých znalec I. dospel k znaleckému záveru o lokalizácii pridelenej parcely a ktorého záver si osvojil aj odvolací súd, treba uviesť, že zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne hodnotenie dôkazov nie je ani dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. a súd je oprávnený preskúmať iba dôvody, ktorých prípustnosť zákon (Občiansky súdny poriadok) umožňuje. Dovolací súd nie je oprávnený inak hodnotiť dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov, ktorých rozhodnutie v dovolacom konaní preskúmava. Aj dôvody dovolania žalovanej poukazujúce na to, že právny predchodca žalobkyne 1/ a žalobkyňa 2/ sa vzdali prídely, sú vo svojej podstate tvrdením namietajúcim nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov odvolacím súdom (zápisnice spísanej 21. apríla 1953 na MNV T.) a nie právnym hodnotením ako sa žalovaná mylne domnieva.

Z obsahu dovolania žalovanej ďalej vyplýva, že ako dovolací dôvod uplatňuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.

Iná vada, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád uvedených v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia, avšak právne významnou (relevantnou) je len vtedy, ak by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dôsledkom tejto vady je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Z dovolania žalovanej nevyplýva o akú inú vadu sa jedná a preskúmaním rozhodnutia odvolacieho súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, dovolací súd nezistil, že by konanie odvolacieho súdu bolo takouto vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, postihnuté. Ak mala žalovaná na mysli, že táto vada spočíva v procesnom pochybení súdu, keď nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov dospel k mylnému záveru

o opodstatnenosti žaloby, ktorý záver, podľa žalovanej odporuje výsledkom vykonaného dokazovania, nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie veci a ktorá by v takomto prípade naplňovala predpoklady dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. nie je nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov odvolacím súdom (porovnaj R 42/1993). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní (viď aj dôvody uvedené vyššie).

Jediným žalovanou uplatneným dovolacím dôvodom, ktorý je z hľadiska § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. prípustný, je, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalovaná tento dovolací dôvod spája s nesprávnym hodnotením Výmeru Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave z 8. mája 1948 č. X. ako súladného právneho aktu odvolacím súdom a tento považuje za nulitný akt. Dovolací súd má za to, že v danej veci nemožno akceptovať takéto tvrdenie žalovanej a označiť Výmer Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave z 8. mája 1948 č. X. za nulitný akt.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval. Predmetom súdneho posudzovania môžu byť len právne otázky [na riešenie skutkových otázok dovolací súd nie je oprávnený ani vybavený procesnými prostriedkami (§ 243a ods. 2, veta druhá O.s.p.)].

V predmetnej veci odvolací súd posudzoval platnosť a záväznosť Výmeru Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave z 8. mája 1948 č. X. z hľadiska jeho súladnosti s nariadením č. 104/1945 Sb.n. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení neskorších predpisov a dospel k záveru, že ide o prídelové rozhodnutie, ktoré má charakter verejnej listiny, čoho dôsledkom bolo nadobudnutie

vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v ňom uvedeným, a to napriek tomu, že Výmer neobsahuje určenie prídelovej ceny a predpokladá je neskoršie určenie. Dovolací súd tento záver odvolacieho súdu považuje za správny, stotožňuje sa s ním a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré si v celom rozsahu osvojuje. Navyiac dovolací súd považuje za potrebné v tejto časti uviesť, že správnosť Výmeru a jeho súlad s vtedy platnými predpismi nie je možné v súčasnosti preskúmať a takýto správny akt treba považovať za právny akt bezchybný, z ktorého musí súd v zmysle § 135 ods. 2 O.s.p. vychádzať. Ani v prípade, ak by rozhodnutie vydané na to oprávneným orgánom vykazovalo vady, nemožno takéto rozhodnutie označiť za nulitný (neexistujúci) akt. Za nulitný akt totiž možno považovať len taký akt, ktorý bol vydaný nepríslušným orgánom štátnej správy, teda nad rámec právomoci toho-ktorého orgánu. Pokiaľ bolo rozhodnutie vydané v rámci právomoci príslušného orgánu, jeho zákonnosť je možné preskúmať len procesným postupom v rámci správneho súdnictva; nepodlieha však preskúmaniu všeobecným súdom. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozsudku sp. zn. 4 Cdo 123/2003, ktorý bol uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 44/2004, v ktorom vyslovil názor, že výmery a prídelové listiny ako verejné listiny boli aj sú v súčasnosti dokladmi o vlastníctve prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam a sú vkladuschopnými listinami, že mimo rámec správneho súdnictva všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu, že ho môže preskúmať len so zreteľom na to, či ide akt nulitný (ničotný) ako i že nulitným aktom je správny akt vydaný tzv. absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom. Ten istý záver zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež v rozsudku sp. zn. 5 Cdo 110/2000, ktorý bol uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/2001 ako aj v rozsudku z 27. novembra 2007 sp. zn. 2 Cdo 337/2006, obdobne aj v uznesení sp. zn. 4 Sž 88/1995, ktoré bolo uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 65/1995 a v uznesení sp. zn. 4 Sž 34/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 77/1998.

V danom prípade je nepochybné, že Š. (právne predchodcovi žalobkyne 1/) a jeho sestre M., rodenej H. (žalobkyňa 2/) bola Výmerom Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave z 8. mája 1948 č. X. podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb.n. SNR pridelená medziinými aj sporná nehnuteľnosť každému v jednej polovici. Predmetné rozhodnutie aj podľa názoru dovolacieho súdu má charakter verejnej listiny, bolo vydané orgánom na to podľa zákona

oprávneným a v medziach jeho právomoci, je právoplatné a vykonateľné, a preto ho treba považovať za právne perfektné, a to bez ohľadu na prípadnú vecnú nesprávnosť, ktorá nemôže byť v súčasnosti skúmaná všeobecným súdom; u predmetného rozhodnutia platí, že sa prezumuje jeho správnosť. Pokiaľ žalovaná v dovolaní tvrdí, že Výmer nebol vydaný na to oprávneným orgánom, dovolací súd toto tvrdenie považuje za zavádzajúce z dôvodu, že z Výmeru nepochybne vyplýva, že bol vydaný oprávneným orgánom a podpísaný vtedajším povereníkom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy Dr. F.

Nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by došlo k zrušeniu Výmeru alebo k strate alebo obmedzeniu vlastníckeho práva spornej nehnuteľnosti právneho predchodcu žalobkyne 1/ a žalobkyne 2/ možno uzavrieť, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobe vo veci samej vyhovel, treba považovať za vecne správne; žalovaná neodôvodnene namietala, že toto rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Keďže v konaní neboli zistené vady uvedené v § 237 O.s.p. a konanie nie je postihnuté ani inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

Pokiaľ žalovaná vo zvyšnej časti dovolania napadla výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (viď § 167 ods. 1 O.s.p.); prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. Dovolanie v uvedenej časti bolo preto potrebné odmietnuť podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalobkyniam vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyne náhradu trov dovolacieho konania uplatnili a ich výšku vyčíslili. Dovolací súd v súlade s doterajšou praxou vzal na zreteľ, že právny zástupca žalobkýň zastupoval tieto účastníčky už v konaní pred súdmi nižších stupňov. Žalobkyniam priznal náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú im poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych

služieb – ďalej len „vyhláška“). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 3 tejto vyhlášky vo výške 72,81 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 5,91 €)] a po pripočítaní DPH v sume 13,83 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 92,55 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. mája 2009

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková